

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

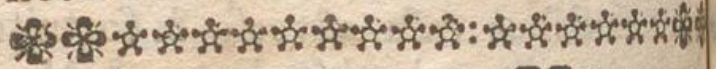
Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1699

Decas VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64743)

mus qui per omnes militiæ gradus ad summam eluctatus, dignus iudicatus est, cui Imperium committeretur, cuius operâ statim æquè ecclesia quàm Imperium reflorent. revocati enim ad sedes suas exules Episcopi: victus ad Danubium Attila. reliquit Orientem, & cognitum ab omnibus, pietatem ad regna reparanda præ omnibus esse necessariam.

DECAS VI.

Ab anno 450. ad annum 460.

451. **A**tila Hunnorum Rex ad demolendum occidentale Imperium & concutiendum minis suis. & armis orbem terrarum cum exercitu septingentorum millium cum plurimis Regibus, quos subjugaverat, & viribus toto septentrione collectis in Occidentem irruit: ausus etiam Romæ à Valentiniano Palatium ad habitandum postulare. Quanto robustior formidandus cui Andaricus Gepidarum, Walamirat Gotthorum Rex, cui Marcomani Suevi, Guadi, Hernli, Turcilingi aliæque barbaræ nationes in finibus Aquilonis jacentes militabant? haud minus tamen fraudibus & astutiâ suâ cavendus, vultuque corporis truculento Rex terrificus. Hic

igitur

igitur veluti *Affur* virga furoris Domini primo in Galliam furores suos infudit sacra profanâque permiscens, urbes incendit, cives cecidit aut abduxit, & regnum floridissimum desertum, depopulatum & desolatam reliquit. Hoc tamen monstrum Viri, nulli mortalium parcere assuetum sancti quidam tum temporis virtute eximii & orationibus suis potentes apud Deum represserunt. Cum enim Trecensi urbi immineret, Lupus Urbis Episcopus habitu Pontificali indutus cum multitudine Cleri in occursum venit, audacter interrogans, quisnam ille esset, qui tot urbibus everfis, tot devictis regibus & populis prostratis, orbem sibi subdere arroganter moliretur? respondente Attilâ: *Se esse flagellum DEI;* Lupus dicere perrexit; *Si flagellum DEI es, quis mortalium flagello DEI resistet? Veni igitur flagellum DEI mei; cede & flagella ut DEUS concedit.* Ad quæ verba barbarus alioquin nullius hominis precibus exorabilis emollitus urbem Trecensem illæsam pertransiit.

Similiter Oratione S. Genovefæ Urbs Parisina liberata, & Sancti Amani precibus ipse Attila devictus esse perhibetur, cum enim Aurelias obsideret, & tantum non eâ potiretur, adfuit cum ingenti Romanorum exercitu Aëtius, qui adjunctis

R 2

sibi

sibi Theodorico Gothorum Rege cum fratre Thormundo & Merovæo cum suis Francis, operâ Aviti præfecti Galliarum obsidionem relinquere compulit, & in Belgio ac Catalaunicis campis recedentem affecutus magna utrimque facta strage devicit, & in fugam conjecit, Cæsa tunc utrinque numerantur centum octoginta millia. Post hæc Attila collectis copiis prudenti consilio dirimens bellum & Gallicum deserens, in Illyricum se recepit, sed à Marciani Imperatoris exercitu repulsus, inter fines Veneticos ad anni sequentis bellum, confedit.

CONCILIUM OECUMENICUM
CHALCEDONENSE.

Romano Orbe ex insperato iterum pacato, summâ pace Concilium Chalcedonense Oecumenicum convenientibus sexcentis ac triginta Episcopis Præsentibus Marciano & Pulcheria Augustis, Magistratibus & Senatoribus, in Basilicâ S. Euphemie sacrario & in Suburbio Chalcedonensi inchoatum est Kal. Novemb. Interfuere legati Pontificii Episcopi duo & totidem Presbyteri, ex Heterodoxis Dioscorus Alexandrinus & Juvenalis Hierosolymitanus, item Domnus Antiochenus Nec non Anatolius Constantinopolitanus. In

In hoc Concilio Dioscorus cum Pseudo-
synodo Ephesina depositus est. Ibas au-
tem & Theodoretus absoluti, Nonnus Ibae
& successor remotus, Maximus Antiochia
Episcopus servatus, qui sponte obtulit
Domno unde aleretur. Juvenalis Episco-
pus factus Metropolitanus trium Palæsti-
narum: Cæsariensis Episcopus dejectus,
Arabiae & duæ Phœniciae Antiocheno
Præsuli adjudicata. Disceptantes duo
Ephesini Episcopi conviciis potius quam
vire rejecti sunt, & tertius sublectus est.
ceterique unde viverent sufficere jussus.
Nicæa subjecta Nicomediae ut Primati.
His & similibus satis pacificè gestis ob
Marcianum præsentem, religiosum &
fortem, synodus dissoluta est. Quâ oc-
cassione Anatolius usus cum reliquis Epi-
scopis Orientalibus 30. canones edidit, &
Constantinopolitanam Sedem primam à
Romana statuit: quæ à Leone Papa vehe-
menter improbata sunt, & quoad hæc non
est recepta Synodus. Data tamen Eccle-
siæ pax, quia tam bonis Imperatoribus
nullus est ausus impius resistere.

✠(452.)✠ Dioscorus in exilium manu
militari Gangram in Paphlagonia depor-
tatus est, ubi miserè periit. Datus est ei
successor Protericus, unde magnæ turbæ

Alexandriæ & tota Ægypto ortæ, cum
 magna pars repudiantes Chalcedonensem
 Synodum schisma fecissent, quorum Prin-
 cipes fuerunt Theodosius Alexandrinus
 & Jacobus Syrus, à quibus Theodosiani &
 Jacobitæ nomen erroresque traxerunt.
 Palæstina quoque turbata à Monachis Eu-
 tychianis, quorum præcipuus fuit Theo-
 dosius Pseudo-Monachus alter ab Alexan-
 drino, qui Eudoxiam relictam Theodosii
 Imperatoris in suas partes pertraxit, eam-
 que hæresi contaminavit, & pulso Juvenale
 Hierosolymitarum sedem occupavit, &
 viginti mensibus tenuit cædibus, rapinis
 exiliis in fautores Chalcedonensis concilii
 immaniter grassatus; qui tandem à Mar-
 ciano Imperatore iussus Constantinopo-
 lim adduci fugit in montem Sina, sicque
 merita suis criminibus supplicia decli-
 navit.

Valentinianus auctoritatem ecclesiasti-
 cam diminuit decreto edito quo Cleri-
 cos subiecit foro sæculari in iis quæ ad
 religionem non pertinent, quod tamen
 Majoranus Successor mox contrario de-
 creto rescidit, & videtur Deus Ecclesiæ
 causam suscepisse, & violatores auctori-
 tatis mox flagello suo castigare voluisse, At-
 tilam immittendo, qui Aquileiam, Tici-

Mediolanum aliasque urbes evertit, Romam quoque jam spe sua devorans, sed ad Mincium fluvium, à S. Leone qui ei occurrit, eloquio & sanctitate viri pro- gredi vetitus est, admirantibus verò suis Ducem Dei que hominumque contempto- rem unius antistitis voce repressum esse: & causam interrogatus respondit vidisse se Leone loquente alium quendam habitu sacerdotali decorum, divinum quid præ se ferentem, minantemque mortem nisi Leoni obediret.

Postea idem Attila, missis à Marciano auxiliis, pulsus in Gallias transiit quem Thrasimundus Rex insigni victoria superavit, quâ diu frui non potuit utpote à Theodorico & Frederico fratribus suis paulo post jugulatus.

Patavini Attilâ grassante ut Hunno- rum furorem evaderent, occupaverunt In- sulas in paludibus quas septem Maria vo- cabant olim; & Venetias primo fundâ- runt, & paulatim progressu temporum ur- bem amplissimam effecerunt.

(453.) Anatolius iterum turbat pacem Ecclesiæ.

Pulcheria soror Theodosii Augusta vir- ginitate & vitæ sanctitate anno ætatis suæ quinquagesimo moritur. Omnia bona

sua testamento pauperibus relinquens, quam ultimam ejus voluntatem Marcianus Imperator fideliter executus est.

✽(454.)✽ Valentinianus tantæ libidinis cæstro furebat, ut etiam incantamentis atque magiis se dederet; hisce artibus honestissimarum matronarum castitatem expugnaturus, quas inter cum Maximi (qui ortum suum trahebat ex Maximo tyrano) formosissimam & castissimam uxorem dolo constuprasset, ille ignominiam propter vim uxori illatam, vindicaturus cum via alia non posset, ut inermem & prorsus imbellem redderet Valentinianum, qui omne robur & fortunam belli sitam habebat in Aëtio, persuasit Eunuchis Aëtium tyrannidem affectare, idque inconsultissimus Imperator credidit, itaque vocatum Aëtium in palatio suo manu propriâ columnen imperii sui & protectorem trucidavit, una cum Boëtio præfecto prætorii viro præstantissimo, quo facto cum Imperator quendam ex Romanis interrogasset, quid de morte Aëtii & Boëtii judicaret, an non ea utilis esset reipublicæ, responsum audiit. *Hæc ipse Imperator videret, bene an male: se tantum scire, quod sibi dexteram manu sinistra præcidisset.*

Hoc anno flagellum DEI confractum est

est, & Attila vel à recens amata sponsa puella pulcherrima Ildicone dicta, quam Aëtius subornarat, prima nuptiarum nocte occisus vel ex crapula nimia, sanguine etiã ex naribus defluente suffocatus est: de causa mortis nihil certi. Eadem autem nocte Marciano Imperatori Constantinopoli Dominus in somno Attilæ carcum fratrum ostendit.

In utraque Phrygia, Galatia, Cappadocia & Cilicia tanta fuit imbrium paucitas, ut homines penuriã alimenti coacti, pestifera quæque ad famem comescendam comederent, unde etiam lues orta est, quã intumescens corporibus propter nimiam inflammationem homines prius excæcabantur & tussi accedente die tertio peribant, nec potuit malo ullum remedium inveniri, sterilitas autem ingens, quibusdam in locis alimento ex aëre quasi manna delapso, & paulò post fructibus maturis sponte è terra provenientius, mirabiliter sublata est.

(455.) Fuit hic annus ultionis Valentiniانو, quem Aëtii amici instinctu & dolo Petronii Maximi, cui uxorem constuprarat in campo Martio interfecerunt, cum tenuisset imperium annis 30. eo occiso Maximus imperium invasit, & ipsam

R 5

quo-

quoque Valentiniani uxorem Eudoxiam Augustam frustra reluctantem duxit. Cuius ut amores sibi conciliaret imprudenter aperuit ejus amore a se Valentiniano eodem procuratam esse. Quibus verbis ad vindictam incensa Eudoxia Gensericum Wandalorum Regem contra Maximum conciliavit & accersivit, qui cum ingenti classe navigans in Italiam nullo resistente Romam ingressus est Maximum autem fugientem lapidibus obruerunt, & membra-
tim discerpserunt, cum nondum tres Imperii menses explevisset. Sed & Eudoxia Augusta quæ tyrannum introduxerat unam cum Placidia & Eudoxia filiabus ex Valentiniano susceptis à Genserico captiva abducta postmodum autem roganti Leoni Imperatori, qui Marciano successit, Constantinopolim remissa, cum prolibus Catholicæ fidei per afflictiones varias affociata est, ejurata cui hætenus mordicus adhæserat hæresi Eutylianâ, Avitus Prætorii Galliarum adnitentibus præcipue Gothicis, ipsoque Rege Theodorico Imperator acclamatur.

Marcianus post Valentiniani & Maximi mortem Ecclesiasticam immunitatem restituit quam Valentinianus ademerat, suo decreto sæcularibus judiciis Clerum sub-
cient

ciens. Antiquavit insuper leges quas alii Imperatores promulgârunt, quibus Clericis interdicebatur ne quid à viduis vel Diaconissis testamento relictum acceptarent.

✽(456.)✽ Avitus deponit Imperium vel sponte, vel coactus, neque enim placebat Senatoribus & populo propter odium erga Maximum à quo Avitus Magister militum electus erat.

Theodoricus Rex Gothorum Arianus cum ingenti exercitu in Aquitaniam ingressus & inde petens in Hispaniam Rectiarium Suevorum Regem cum copiis occurrentem devicit, & in fuga captum occidit. Emeritensem autem urbem deprædari molitus à S. Eulalia ostentis territus, proposito destitit.

✽(457.)✽ Marcianus dum per supplicationes ad bellum se præparat Wandalis qui Romam diripuerant, inferendum, pessimè diem obit. Prædicatur inter alias virtutes ejus profusa in pauperes liberalitas, inculpata religio, & propensissimum studium erga fidem Catholicam, legum inviolata Custodia, & admirabilis tum corporis, tum animi castitas, ut vix sit inter Catholicos Imperatores Constantinopolitanos reperire aliquem post Constantinum, qui cum Marciano sit conferendus.

R 6

Com-

Communi Senatûs & exercitûs consensu Leo Tribunitius genere Thrax Imperator salutatus est, annum tunc agens quinquagesimum quartum, de quo refertur, quod cum adhuc privatus esset, Beatissima Virginis monitu cæcum, quem errantem in via repertum misericordia motus ducendum suscepit, luto oculis appposito illuminaverit, & siti qua cruciabatur, a quâ miraculosè inventâ, liberaverit, cui in mercedem pietatis Imperium à Beatissima Virgine prædictum fuerit.

Thimotheus Ælurus invadit Ecclesiam Alexandrinam & in profanationibus sacrorum & persecutionibus in omnis sexûs & conditionis Orthodoxos Chalcedonensis Concilii defensores sævit & quidem S. Proterium Episcopum Alexandrinæ Ecclesiæ in ipso baptisterio hæretici tumultuantes occiderunt.

DE TIMOTHEO ÆLIURO EPISCOPO ALEXANDRINO HÆRETICO.

Nestorianus hic erat nefandus hereticus, longè alius à Timotheo Apollinaristâ præter Nestorij errores insuper fuit corruptor falsarius scriptorum S. Cyrilli quæ nondum erant in lucem edita, turbulentus & truculentus hereticus.

Julius

Julius Valerius Macorianus creatus Imperator Occidentis, annuentibus senatu & militibus, ipsoque Leone Orientis Imperatore statim in ingressu Imperii prohibuit, ne parentes filias suas virgines cogere invitæ ad sacrum velamen & ne viduæ refugerent nuptias, non amore continentiae sed ut liberiùs vivere possent.

✠(458.)✠ S. Leo Papa per Legatos suos fortiter laborat pro Chalcedonensis synodi decretis, confirmandis, operam suam strenuè ad hoc conferentibus sanctis monachis in Ægypto, præsertim Simone Stylita adhuc superstite, & in columna sua super omnes mortales erecto.

✠(459.)✠ Constantinopoli celebratur concilium non quidem Oecumenicum ut Imperator exposcebat, sed Provinciale (neque enim expedit ut ad hæreticorum postulata semper concilia universalia conscribantur, ut tunc temporis expetiverunt) durante hac synodo illud memoria dignum contigit, ut Gennadius Episcopus, vix ullis viribus potens insolentem & proccem unum clericum Ecclesiae sancti Fleutherii Martyris compesceret, ipsum S. Martyrem magnâ fide interpellaret, ut suæ Ecclesiae Clericum emendaret, aut præcideret: qui sequenti die mortuus inventus est.

Ecele.

Ecclesia Constantinopolitana hoc anno nobilissimo cœnobio aucta est Monachorum Acœmetarum, hoc est insomnium, qui diu noctuque tripartito tempore sibi succedentes, Deo laudes continuas personabant, novi autem hujus Cœnobii incolæ vocati sunt studitæ, a studio viro clarissimo, qui fuit ejus Monasterii fundator, qui Constantinopolim cum bonis suis Româ migravit, postquam ibi consulum ante aliquot annos gessit.

✻(460.)✻ Simeon Stylita orbis miraculum, quem Marcianus Imperator sæpius privato habitu visitavit, migrat ex hac vita & Sicut Elias quondam Elisæo suum pallium sic Simeon Danieli suum cucullum & Spiritum reliquit, qui & ipse altam quandam columnam ad ostia Ponti haud procul à finibus Constantinopolitanæ urbis constructam ascendit, Deo plurimis ingentibusq; signis ac miraculis propositum hoc per multos annos comprobante.

DECAS VII.

✻ *Ab anno 460. ad annum 470.* ✻

461. **M**Ajorianus fraude Severi Ariani, cui nimium fidebat, necatur, qui etiam Imperium invasit. Mo-